

Dit gaat nooit voorbij

Octavie Wolters

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Januari

Thuis heb ik een mandje met restjes wol. Allemaal kleine stukken draad die ik door de jaren heen heb bewaard maar die uiteindelijk in een grote knoop zijn geraakt. Handwerken doe ik nooit, daaraan heb ik een hekel, maar heel soms heb ik een bepaalde kleur nodig. Dan probeer ik de draad uit het mandje te halen, maar als ik te hard aan het uiteinde trek, raakt de hele kluwen alleen nog maar verder in de war. Ik moet eraan denken nu ik in het bos loop. Het is 1 januari, het water van het ven is donker, de lucht grijs. De populieren staan kaal en zwart in het gelid. De natuur is nooit overzichtelijk, maar in de winter doet ze een goede poging.

Op een van de takken zit een merel.

‘Heb je het niet koud?’ vraag ik.

‘Koud?’ vraagt de merel.

Het klinkt alsof hij er nog nooit over na heeft gedacht en hij schudt zijn veren op. Ik vind hem een beetje zielig, zo’n kleine vogel in zo’n groot, bijna donker bos. Ik wil hem zeggen dat het beter wordt, warmer ook, en denk aan hoe er in de natte aarde onder de bomen van alles verborgen zit, aan wat er gaat komen.

‘Straks zijn de sneeuwkllokjes er weer, en daarna de lente met de kamille en de klaprozen.’

Ik strek mijn handen uit richting de kale akker en het drasland aan de andere kant van het pad alsof ik het aan wil wijzen.

‘Alles wordt weer groen.’

‘Echt waar?’ vraagt de merel.

Ik weet niet zeker of het hem erg interesseert.

De aankomende lente bestaat natuurlijk helemaal niet voor een merel, bedenk ik me. De toekomst vol jong koren en een moeras vol kikkers, het bestaat niet. Net zomin als de afgelopen zomer, als januari, als de eerste dag van een nieuw jaar. Het enige wat de merel weet is wat hij ziet. Alles wat verborgen ligt, ligt ook verscholen in zijn hoofd.

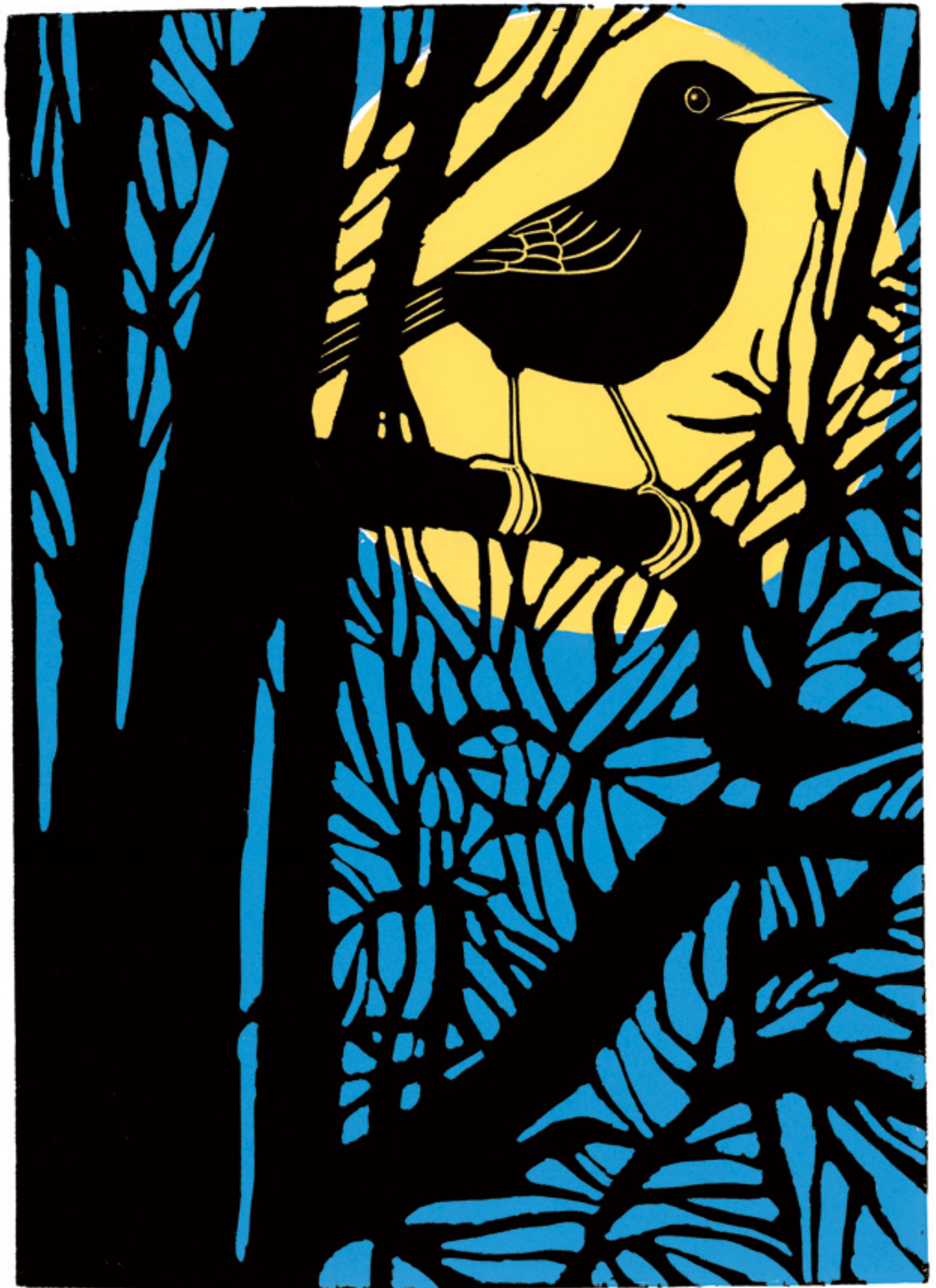
Het maakt me een beetje jaloers, al weet ik niet helemaal waarom.

Een merel kent het donkere ven, de kale bomen, hij weet hoe de tak waarop hij zit voelt onder zijn poten.

De schemering valt, de lucht wordt langzaam helder, achter de populieren de maan.

De merel vliegt op van zijn tak en verdwijnt uit het zicht.

Ik stel me voor dat hij met de verstrikkende tijd meevliegt, even langzaam, even snel.

Februari

Het heeft gevroren vannacht. Ik draag mijn nieuwe, gewatteerde winterlaarzen en twijfel nog een beetje of ik wel ooit vrienden ga worden met deze klossen van vers en stug leer. Mijn vorige paar heb ik net weg moeten gooien, een drama. Ik had ze al zeker tien jaar en ze waren precies zoals ik ze wilde: kale neuzen maar vergevingsgezind en gewillig. Ze klaagden nooit en waren altijd in voor een goede wandeling. Maar de zolen waren volledig gebarsten en mokkend had ik nieuwe uitgezocht. Eerst hoor ik de winterkoning, geritsel van bladeren, dan pas zie ik hem, scharrelend onder de sneeuwkllokjes.

‘Gek, gisteren was het hier nog kaal,’ zeg ik.

Het talud onderaan de bosrand lijkt van de ene op de andere dag begroeid met een tapijt van witte klokjes. Ze groeien omhoog over de uitstekende boomwortels, in de luwte van het kreupelhout. In mijn beleving was het hier de hele winter bruin en dor, tot vandaag.

‘Kaal? Denk je dat?’ vraagt de winterkoning.

Hij zoekt naar iets te eten.

Ik kan er niet over uit dat de afgelopen weken de knolletjes onder de grond uit groeiden, steeltjes en bladeren kregen, en dat ik dat niet gezien heb.

‘Al zou ik de hele dag gaan zitten kijken naar een plant, ik zou nooit echt zien dat hij groeit,’ zeg ik tegen de winterkoning.

Hij vliegt naar de onderste tak van een vogelkers en kijkt me aan.

‘Misschien gebeuren sommige dingen gewoon,’ zegt hij. ‘We hoeven niet alles te zien.’

Ik merk dat ik niet helemaal tevreden ben met dit antwoord. Als iets niet zichtbaar is maar wel bestaat, kom je in een vaag gebied waar het gissen de baas is.

Wrevelig ga ik op een van de bevroren plassen op het pad staan. Tussen het water en het ijs zit een laagje niks, bomijs. Het ijs versplintert, mijn laarzen raken de modder. Waterdicht zijn ze in ieder geval wel, puntje voor hen.

‘Sommige dingen kun je alleen maar geloven,’ zegt de winterkoning.

Ik haal mijn schouders op.

Ik vind het een ingewikkeld idee, ik heb mijn geheimen nu eenmaal het liefst ontrafeld. Het niets, de leegte, voelt soms zo ontoereikend.

‘Ik ga mijn best doen,’ zeg ik dan.

‘Goed zo,’ zegt de winterkoning.

